

IV. Generaldebatten.

I generaldebatten, der strakte sig fra den 18. september til den 7. oktober 1958, deltog delegerede fra de fleste af medlemsstaterne.

For De Forenede Stater talte udenrigsminister *Foster Dulles*, der indledte sin omtale af de aktuelle udenrigspolitiske problemer med at nævne situationen i Formosastrædet. USA ville i dette spørgsmål forbeholde sig ret til at indbringe sagen for De Forenede Nationer, såfremt Warszawa-drøftelserne ikke skulle føre til noget resultat. Vendt mod forsøgene på at få Peking-Kina optaget i FN sagde Dulles, at det kinesiske kommunistiske angreb på øerne Quemoy og Matsu klart beviste, at det kinesiske kommuniststyre ikke er „fredselskende“. (Ifølge FN-pagtens art. 4 er en af betingelserne for optagelse som medlem af FN, at vedkommende stat er „fredselskende“).

Situationen i Mellemøsten gav Dulles anledning til kort at omtale resultaterne på den nyligt afsluttede ekstraordinære plenarforsamling. Det var betydningsfuldt, at det var de arabiske stater, som selv fandt frem til den aftalte løsning. De påtog sig derved et særligt ansvar. USA havde i øvrigt til hensigt, så snart den nye præsident i Libanon havde tiltrådt sit embede, med ham at drøfte spørgsmålet om en særlig plan for en tidlig tilbagetrækning af de tilbageblevne amerikanske tropper i Libanon.

Et særligt spørgsmål, som ville komme til drøftelse i plenarforsamlingen, var muligheden af at oprette en særlig FN-fredsstyrke („a standby United Nations peace force“), som man fra amerikansk side havde tænkt sig dannet — ikke som en kampstyrke — men snarere som en observations- og patruljeringsstyrke, som ved selve sin tilstedeværelse skulle synliggøre verdenssamfundets interesse i roens opretholdelse.

Om nedrustningsspørgsmålet udtalte Dulles bl. a., at det største håb for fremme af spørgsmålet om kontrol med nedrustningerne nu syntes at være moderate, men konkrete skridt, der ville mindske faren for krig.

Efter amerikansk opfattelse skulle FN tage øjeblikkelige skridt til forberedelse af et program for internationalt samarbejde til fredelig udnyttelse af verdensrummet. I

dette øjemed ville USA foreslå nedsat en komité, som skulle gøre de nødvendige forberedende studier og fremsætte forslag.

Et særligt afsnit i udenrigsminister Dulles' tale var viet spørgsmålet om økonomisk udvikling. USA fandt, at tiden for alverdens lande var inde til at opgøre de hidtil opnåede økonomiske resultater og skitsere økonomiske langtidspaner med fælles samarbejde for øje. USA ville foreslå, at året 1959 blev viet disse formål. Dulles nævnte i denne forbindelse forskellige skridt, som USA ville være rede til at tage. USA ville således bl. a. fortsætte det igangværende finansielle udviklingsprogram og var rede til energisk at yde teknisk bistand såvel gennem FN som bilateralt, ville tage regionale udviklingsprogrammer under overvejelse, ville foreslå en kapitalforøgelse i Verdensbanken og en kvotaforøgelse i Fonden og ville være rede til at overveje hensigtsmæssigheden af oprettelsen af et internationalt organ for økonomisk udvikling („an international development association“) under Verdensbanken.

Sovjetunionens udenrigsminister *Gromyko* udtalte indledningsvis, at den internationale situation stadig er meget spændt, hvorfor et særligt ansvar hviler på De Forenede Nationer. Der syntes ikke at være nogen mangel på forslag, der gik ud på at afskaffe den kolde krig, og Gromyko nævnte i denne forbindelse Sovjetunionens forslag om at holde en konference på højeste plan af statsoverhoveder fra Øst og Vest, forslaget om at afslutte en venskabs- og samarbejds-traktat mellem de europæiske NATO-lande og Warszawa-pagt-staterne, forslaget om en atom- og raketfri zone i Centraleuropa samt nedrustningsforslagene. Under omtalen af disse sidste forslag nævnte Gromyko bl. a., at vi i dag ikke blot er vidne til en oprustning i de enkelte stater, men også til et system af militærforpligtelser, som anvendes til fremme af våbenkapløbet og til at drive andre stater videre på vejen mod stedse større krigsforberedelser. „Tag f. eks. sådanne lande, der deltager i den nordatlantiske blok, som Norge og Danmark. Næppe nogen kan mistænke disse stater og deres folk for at rumme aggressive hensigter. Men under tryk fra USA bliver disse lande